

Påtagligt om erfarenhet av Hassela

Ida Ali-Lindqvist är en god berättare. Hasselakollektivet och dess invånare blir påtagliga i *Jag är visst någonting*. Snacket, arbetet i stall och kök, känslorna för kamraterna, tankarna på familjen gör Idas upplevelse av vistelsen på Hassela högst åskådlig.

Alla nykomlingar utsätts för en konsekvent mobbning av både de som varit där en tid och av ledarna. Några har uppgiften att spionera – övervaka kallas det – på de nyintagna, ta sig in i deras rum, läsa deras dagböcker, lyssna på deras samtal och sedan ta upp det och göra ner det på "samlingar". Mobbningen, förtrycket och kränkningarna är satta i system för att bryta ner. När man varit där en tid gör man samma sak mot nyintagna.

Ida Ali-Lindqvist formulerar ingen kritik i ord mot Hassela utan låter bara beskrivningarna av vad hon varit med om tala.

Men naturligtvis fastnar översitteriet och nedbrytningen av människorna hos oss läsare. En annan bok som beskriver samma förnedring ger **Lo Kauppi** i *Bergsprängardottern som exploderade*.

Hasselakollektivet har länge varit omdiskuterat men här får vi ånyo bevis på hur de intagna drabbas. Företrädare för Hassela hävdar att det är nödvändigt att bryta ner den destruktiva identiteten hos personer med missbruksproblem för att de skall kunna inlemmas i ett fungerande samhälle. Det finns vittnesmål om att Hassela lyckats med att få ungdomar att lämna sitt missbruk och blivit de goda socialdemokratiska knegare som man velat forma dem till. Men på vilkas bekostnad? Hur många har fått sina liv förstörda?

Hasselas anspråk på att deras pedagogik är den enda fungerande på unga personer med missbruk från arbetarklassen är också

orimlig. Ett så komplext och mångfasetterat problem som missbruk har naturligtvis många orsaker och många möjliga behandlingsformer.

Något som bevisas av att Ida Ali-Lindqvist och Lo Kauppi trots Hasselas försök att kväva deras självkänsla blivit inkännande, mogna människor.

Jan Molin

Jag är visst någonting

En berättelse om Hassela

Ida Ali-Lindqvist

Läs också Carin Flemströms text om erfarenheterna från tiden som chef för Maria Ungdom:

[Hassela – var går gränsen mellan att vara en mänsklig mur och blir en förtryckare?](#)

